

její výhrada, že z výtěžku prodeje předmětů bude jí zaplacen její pohledávka, neboť z toho, co bylo uvedeno, neplyne, že by tohoto nároku pozbyla. Otázku, zda žalovaná jednala v nouzi podle § 1036 obč. z., kteroužto námitku ostatně již odvolací soud případně vyvrátil, tu netřeba řešiti, poněvadž § 1036 obč. z. upravuje jen nárok jednatele bez příkazu na náhradu nákladů na věc učiněných, o něž však v souzeném případě nejde. Žalovaná nebyla ani oprávněna započítati si svou pohledávku na zažalovanou pohledávku, vzniklou proti ní jejím svémocným jednáním, poněvadž započtení na takovou pohledávku jest podle § 1440, druhá věta obč. zák. nepřipustné.

Čís. 15706.

Osmihodinová doba pracovní (zák. čís. 91/18 Sb. z. a n.).

Do pracovní doby jest včítati i pohotovost zaměstnancovu k práci, jestliže pro úpravu práce nemohl nepřetržitě pracovati, musil však býti zaměstnavateli k dispozici.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1936, Rv I 1850/36.)

Žalobce se na žalovaném domáhá náhrady práce přes čas v zažalované výši. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Žalovaný zaměstnával ve své pekařské živnosti nejméně 3 pomocníky a žalovaný sám pracoval zvláště při zhotovení nového pečiva. Za celou dobu bylo vyrobeno denně přibližně 40 kg bílého pečiva a 4 pece chleba. Bez zřetele na spolupráci žalovaného bylo by však třemi pomocníky zpracováno při 8hodinové pracovní době normálně 60 kg bílého pečiva a 6 pecí chleba. Poněvadž ve skutečnosti bylo vyrobeno méně, vyplývá z toho, že pracovní činnost žalobcova nedosáhla normální výše, pročež pohledávka jeho na zaplacení hodin přes čas jest neoprávněna. Podobně jest, že pekařský pomocník, jakým byl žalobce, nepracoval nepřerušeně, nýbrž na př. při zhotovení čtyř pecí chleba v noci byl bez práce nejméně 3 hodiny. **O d v o l a c í s o u d** nevyhověl odvolání. **D ů v o d y:** Žalobce si počítá jako hodiny přes celý čas, po který nebyl vlastně činným, nýbrž musel čekat na to, až na něho s prací dojde. To však nemůže, neboť podle § 1, odst. 1 zákona z 19 prosince 1918 čís. 91 Sb. z. a n. o osmihodinové pracovní době nesmí jen skutečná pracovní doba dělníka činiti více než 48 hodin týdně a ta u žalobce této výměry nedosáhla.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Žalobce vytýkal v odvolání, že se u žalovaného nepracovalo ve směnách, nýbrž že všichni zaměstnanci spolu s ním museli pracovati u jedné pece, takže dělníci potřebovali jen k pečení chleba 10—12 hodin denně, kdežto při rozdělení práce na dvě směny stačila k veškeré práci osmihodinová pracovní doba. Tímto přednesem žalobcovým se

odvolací soud nezabýval (§ 503 čis. 3 c. ř. s.) a neprovedl potřebná skutková zjištění. Nemohl-li žalobce při úpravě práce u žalovaného nepřetržitě pracovat, musel-li však býti zaměstnavateli k dispozici, jest tuto pohotovost žalobcovu k práci včítati do pracovní doby, neboť jen zákonné pracovní přestávky podle § 3 zák. čis. 91/1918 Sb. z. a n. nelze včítati do pracovní doby (Srov. výnos ministerstva sociální péče z 21. března 1919 čis. 4751/III-19). Bude-li zjištěno, že žalobce pracoval přes čas, bude třeba dále zjistiti, kolik mu bylo celkem vyplaceno, a bude pak uvážiti, zda byl náležitě odměněn za všechny pracovní úkony (za práci vykonanou v době normální a v hodinách přes čas). Nezbylo tudíž než napadený rozsudek zrušiti.

Čís. 15707.

I vnucená správa náleží mezi zákonné prostředky k vydobytí poplatků, přerušující jejich promlčení, byla-li poznamenána v pozemkové knize.

Přetržení promlčení nastává však teprve okamžikem, kdy žádost o výkon této poznámky došla knihovního soudu, nebo byl-li knihovní soud zároveň exekučním soudem, okamžikem, kdy byl podán návrh na vnucenou správu.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1936, R II 506/36.)

Srov. Sb. n. s. čis. 15676.

Prv ý s o u d rozvrhuje nejvyšší podání nepřikázal Československému státu v přednostním pořadí přihlášený převodní poplatek. R e k u r s n í s o u d jej v přednostním pořadí přikázal. D ů v o d y: Československý stát přihlásil před dražebním rokem nárok na převodní poplatek v přednostním pořadí (§ 172, odst. 2 ex. ř.), předloživ platební rozkaz, z něhož vyplývá, že převodní poplatek vyměřený 4. října 1930 požívá přednostního pořadí a že poplatek ten není zaplacen. V platebním příkazu byla zároveň potvrzena jeho pravoplatnost a vykonatelnost. Dle § 216, odst. 1 čis. 2 ex. ř. jest přiznati v přednostním pořadí, pokud pro opožděné ohlášení nemá platnosti ustanovení § 172, odst. 2. ex. ř., poplatky za převod majetku zadržené za poslední tři léta přede dnem příklepu. Stát prokázal dle § 210 ex. ř., že převodní poplatek jest vyměřen z nemovitosti, jež jest předmětem prodeje. Jest se tudíž ještě zabývati otázkou, zda tříletá lhůta byla promlčena. Podle nař. min. fin. z 3. května 1850 čis. 181 ř. z. tato promlčecí lhůta se přerušuje použitím zákonných prostředků k vymáhání poplatků. Den 17. dubna 1931 bylo pro tuto pohledávku vloženo zástavní právo. Dne 12. dubna byl podán návrh na vnucenou správu k vydobytí této pohledávky. Důsledkem toho byla promlčecí lhůta přerušena, takže uvedený poplatek má v den dražby přednostní pořadí a proto neprávem nebyl přiznán.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.